

WINSTON

Kat met een geheime missie

Franke Scheunemann

'Ik geef dit boek een 10+'

- Mirre, 11 jaar

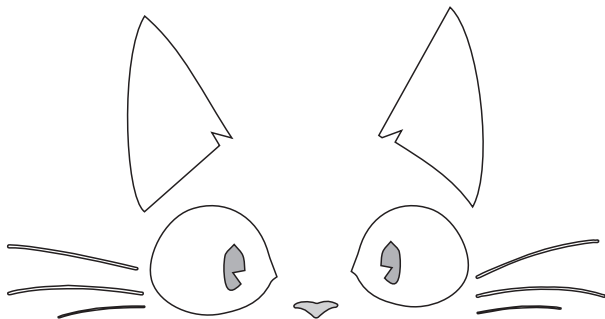
DE FONTEIN

WINSTON

Kat met een geheime missie

Frauke Scheunemann

WINSTON

Kat met een geheime missie

UITGEVERIJ
De Fontein
JEUGD

Proloog.

Of waarom je soms beter in bed had kunnen blijven...

‘Kom op, doe het nou!’ Leonie lacht naar me. Maar het is geen aanmoedigend lachje, dat zie ik zelfs. Het is eerder een beetje... spottend. Oké, het lijkt meer op een grijns. ‘Of durf je soms niet?’

Ik slik, mijn keel is droog. ‘Tuurlijk durf ik wel. Ik bedoel, ik zou het wel durven, maar...’

‘Wat, maar?’ Nu is Leonie niet de enige die grijnst. Emilia, Ruth en Heleen zien er ook uit alsof ze de grootste lol van hun leven hebben.

‘Eh, ik bedoel dat het niet zo slim is om een winkel binnen te wandelen die grof geschat door vier camera’s bewaakt wordt en daar een T-shirt te jatten. Dat geeft onherroepelijk juridische problemen.’

Nu spert Leonie haar ogen wagenwijd open. ‘Dat geeft

onherroepelijk juridische problemen? Wat is dat nou weer voor onzin?' Ze draait zich op haar hakken om en laat mij gewoon staan. De drie anderen volgen haar.

Heilige sardientjes. Zo wordt het niks. Ik weet gewoon te weinig over wat het betekent om mens te zijn. Laat staan een meisje. Ik had gedacht dat dat veel makkelijker zou zijn.

Achteraf is het altijd makkelijk praten, maar als iemand me van tevoren had verteld hoe kattig mijn nieuwe schoolgenoten zijn, dan had ik nooit ofte nimmer met Kira willen ruilen. Dan was ik veel liever de prachtige, slimme en misschien een beetje verwend raskater gebleven die ik tot dat vervloekte onweer was. Dan zou ik nu weer op mijn comfortabele bank in de Hoogstraat liggen en mijn menselijke medebewoner, professor Walter Hagedoorn, zou iets voorlezen over kwantumfysica. Of over de kat van Schrödinger en hoe je met hem de Nobelprijs kunt winnen. Daarvoor ga je dan naar Stockholm, je krijgt heel veel geld en leert de koning van Zweden kennen. Wat nog maar weer eens bewijst dat wij katten heel belangrijke huisdieren zijn. Ach, wat zeg ik: de allerbelangrijkste dieren die er zijn! Maar in plaats van lekker op mijn bank te liggen sta ik hier

en... wel alle sardientjes-in-blik, wat een megagigantische ellende! Maar nu even in de goede volgorde, zodat iedereen het kan volgen. We beginnen bij het begin, bij het eerste hoofdstuk van mijn ongelooflijke verhaal...

Er gaat een blik open.
En het blijft niet bij die ene
nare verrassing.

Wat is dit in vredesnaam? Het ruikt heel vreemd en ziet er nog vreemder uit... maar het ligt in mijn etensbak! Ik heb dus het vermoeden dat ik het moet opeten. Ach, jij heilige kattenbak! Dit moet een misverstand zijn. En wel een enorm misverstand. Ik ga dit rechtzetten, nu! Want ik, de voorname huiskater Winston Churchill, zal nooit iets eten wat mijn edele gehemelte niet verdraagt. En al helemaal niet iets wat ik niet heb besteld!

Ontevreden dribbel ik de keuken uit, om Olga te gaan zoeken. Olga is onze huishoudster en daarom vast en zeker verantwoordelijk voor de ramp in mijn etensbak. Normaal gesproken kookt Olga uitstekend voor mij en mijn professor, maar vandaag is er duidelijk iets misgegaan. Ik ga een klacht indienen. Als ik Olga überhaupt kan vinden, want

tot nu toe ontbreekt van haar ieder spoor. Ze is niet in de woonkamer en niet in de eetkamer. Ook in de studeerkamer: zero. Gek. Ik ga in het midden van onze lange gang zitten en kijk afwisselend de ene en de andere kant op. In huis is het heel stil. Als ze hier ergens was zou ik haar toch moeten horen. Als kater heb ik namelijk heel goede oren.

Daar! Er klinkt een zacht geritsel uit de slaapkamer! Ik stuif naar het andere eind van de gang en wurm me door de deur die op een kier staat. Olga staat met haar rug naar me toe voor de kledingkast en hangt kleren op. Ik ben al bijna bij haar om aanhalig langs haar benen te strijken, als ik plotseling vol in de remmen moet. Dat zijn Olga's benen niet! Voor mij staat een onbekende vrouw. MIAUW! Wie is dat?

De vreemde vrouw draait zich naar me om en kijkt me verbaasd aan. Ik heb haar kennelijk net zo verrast als zij mij. Ze bukt zich en wil me over mijn kop strelen. Ik loop achteruit. Uit principe knuffel ik niet met vreemden!

'O, wie ben jij?' wil ze van me weten. Haar stem klinkt hetzelfde als die van Olga. Wonderbaarlijk! En verder lijkt ze ook erg op haar: slank, lang blond haar, paardenstaart. Misschien ietsje jonger, maar dat weet ik niet helemaal zeker. Ik ben niet goed in het schatten van leeftijden van mensen. Als ze geen kind meer zijn en hun uiteindelijke lengte bereikt hebben dan lijken ze wat mij betreft allemaal ongeveer even oud.

Ik doe een stapje in de richting van de vrouw en neem haar op. Ze glimlacht vriendelijk naar me, alsof ze een antwoord verwacht. Tja, wie ben ik? Als ik zou kunnen praten zou ik me natuurlijk welgemanierd aan de dame voorstellen. En haar vertellen dat ik Winston Churchill heet, maar dat iedereen me Winston noemt. Dat ik al vrij lang bij professor Walter Hagedoorn in de deftige Hamburgse Hoogstraat op nummer 106a woon. Dat ik het liefst op de leukere bank in de woonkamer of op het wollige kleed voor de open haard lig. Dat mijn lievelingseten versgebakken gevogelte met een toefje peterselie is. En dat ik een echte huiskat ben, dus dat ik het huis nooit verlaat. Al helemaal niet vrijwillig, want als ik door het raam kijk naar de onverzorgde katten op het plein, dan gruw ik van de ongezelige wereld daarbuiten.

Als ik kon praten, dan zou ik dat waarschijnlijk allemaal over mezelf aan deze vreemde vrouw vertellen. Of tenminste een deel ervan. Maar ik kan natuurlijk niet praten en daarom zeg ik niks. Het maakt ook niks uit, want er is een veel belangrijker vraag: wie is die vrouw? En wat doet ze hier?

Ik ga voor de vrouw zitten, miauw een beetje en zwiep heen en weer met mijn staart. Ze strekt haar

hand nog een keer uit en kriebelt me achter mijn oren. Ik laat het toe, het voelt eigenlijk wel fijn. Maar toch: kunnen jullie mensen je niet gewoon fatsoenlijk voorstellen? Je kunt niet zomaar een vreemde kat kriebelen als je je niet hebt voorgesteld. De meeste mensen hebben geen manieren!

De slaapkamerdeur zwaait open en Olga komt binnen. Ik loop naar haar toe en begroet haar stormachtig: ik wrijf met mijn kop tegen haar benen en miauw luid.

‘Hallo, Winston,’ begroet ze me lachend, ‘heb je me gemist? Ik was maar heel even naar buiten. En ik zie dat je al kennis hebt gemaakt met Anna.’

‘Ja, we zijn net vriendjes aan het worden,’ antwoordt de vreemde vrouw die kennelijk Anna heet. Vriendjes aan het worden? Dat had ze gedacht!

‘Ach, dat is mooi!’ Olga glimlacht. ‘Weet je, Winston, ik hoopte al dat je Anna mag. Anna is namelijk mijn zus.’

Heilige sardientjes... Olga’s zus! Vandaar dat ze zo op elkaar lijken. Als ik niet zo veel haar in mijn gezicht had, zou ik verbaasd kijken. Nu kan ik alleen zachtjes miauwen.

‘Winston is de kat van professor Hagedoorn,’ legt Olga haar zus uit. ‘Je moet dus niet alleen voor de professor maar ook voor zijn kat zorgen.’

Anna knikt. ‘Dat heeft de professor me verteld. Ik heb Winston al iets te eten gegeven.’

Aha, zij was het dus! Ik snuif luid, maar Anna en Olga merken het niet, ze kletsen vrolijk verder.

‘Wat heb je hem dan gegeven?’

‘Ik heb kattenvoer gekocht. Ik moest toch naar de winkel voor wasmiddel. De grootverpakkingen blikvoer waren in de aanbieding. Ik heb er meteen een meegenomen.’

‘Blikvoer? Voor Winston?’ Olga lacht.

Wat is daar in vredesnaam zo grappig aan, vraag ik me af. En wat is überhaupt blikvoer?

‘Ja, natuurlijk. Waarom niet? Ik heb de verpakking gelezen en het klonk heel lekker. Kalkoen met rijst.’

Olga lacht nog steeds. Ik snap er niks van. Wat er in mijn etensbak zit is echt geen kalkoen met rijst. Het lijkt meer op de natte potgrond die Olga in de lente altijd op het balkon laat staan als ze de kamerplanten nieuwe aarde geeft.

‘Ik geloof niet dat onze Winston blikvoer eet. Daar is hij veel te verwend voor. Ik maak altijd vers eten voor hem klaar. Voor de kat en voor de professor. Onthoud dat maar.’

Ten eerste, Olga heeft gelijk. Ten tweede, waarom moet Anna dat onthouden? Snap ik niet. Maar het belangrijkste is dat Olga weet wat Walter en ik lekker vinden.

‘Oké, ik schrijf het direct in mijn boekje. Ik hoop maar dat ik niet alles verkeerd doe als jij er niet meer bent.’ Anna zucht.

‘Geen zorgen. Het went wel. Volgende week kan ik je

alles nog laten zien. En je kunt me altijd bellen als je vragen hebt.’

Wacht even! Hoezo ‘als jij er niet meer bent’? Dat moet ik verkeerd hebben verstaan. Olga hoort bij Hoogstraat 106a net als Walter, mijn twee meter hoge fluwelen krabpaal en onze propvolle boekenkast. En ik natuurlijk. Anders gezegd: Hoogstraat 106a zonder Olga functioneert niet. Dan komen er dingen als ‘kalkoen met rijst’ uit een blik.

Maar Anna haalt een boekje en een stift uit haar broekzak en begint daarin te kriebelen. Moet ik daaruit opmaken dat Olga echt van plan is ons te verlaten? Een heel onaangenaam gevoel bekruipt me, een zachte maar voortdurende druk op mijn katerbuik. Goed dat die nog leeg is, anders had dit gevoel waarschijnlijk pijn gedaan. Als jij er niet meer bent... hoe langer ik over deze zin nadenk, des te sneller klopt mijn hart. Ik vind het namelijk niet leuk als oude gewoontes in mijn leven veranderen. Of, beter gezegd: ik haat het!

Klik, klik. Er klinkt een sleutel in het slot van de voordeur. Walter! Die moet zorgen dat deze onzin ophoudt, en wel meteen! Ik leef al zo lang met mijn professor samen, dat hij me ook begrijpt zonder woorden. Dus ik spurt naar de deur en Walter staat nog niet in de gang, of ik begin klaaglijk te mauwen en rol voor hem op de grond heen en weer.

‘Allemachtig, Winston, wat is er met jou aan de hand?’ Walter trekt zijn ribfluwelen jas uit en buigt voorover naar mij. ‘Heb je buikpijn?’ Liefdevol streeft hij over mijn buik. Dan richt hij zich weer op. ‘Olga? Ik ben er weer! Ik geloof dat het niet goed gaat met Winston.’ Mijn professor. Geweldig. Hij ziet direct dat er een probleem is.

‘Momentje!’ klinkt het ergens vanuit het huis. ‘Ik kom eraan!’

Ik besluit om mijn zielige vertoning nog een beetje aan te dikken, voordat Olga hier verschijnt en misschien vindt dat ik me aanstel. Dus miauw ik nog klaaglijker en blijf ten slotte op mijn rug liggen, alle vier mijn poten gestrekt. Als dat er niet zielig en ellendig uitziet!

‘Och, wat is er met de kater?’

‘Tja, volgens mij voelt hij zich niet goed. Heb je hem vandaag al eten gegeven?’

Olga knikt. ‘Anna heeft hem eten gegeven. Maar uit blik. Ik heb nog niet gekeken of Winston het al heeft aangeraakt. Misschien heeft hij gewoon honger omdat hij het niet lekker vond.’

‘Uit blik?’ Walter schudt zijn hoofd. ‘Dat kan natuurlijk niet. Dat jij in de toekomst alleen nog kookt voor Pieter, en wij hier met fastfood opgescheept zitten.’

Fast-wat? Snap ik niet. Maar dat maakt niks uit, want het is duidelijk iets wat niet lekker is. Het noemen van de naam Pieter vind ik wel interessant. Want ik heb zo-

maar het vermoeden dat die kerel mij nog in de problemen kan brengen. Die naam is de laatste tijd verdacht vaak genoemd, verbonden met een dromerige zucht van Olga. Pieter is kennelijk iemand die veel voor haar betekent. En blijkbaar zo veel, dat ze in de toekomst liever voor hem kookt dan voor Walter en mij. Het is om uit je vel te springen!

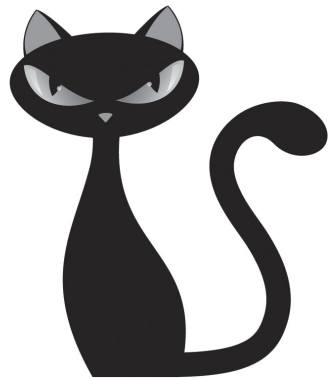
‘Geen zorgen, ik zal mijn zus nog laten zien wat jullie hier graag eten. Ik zet Pieter trouwens eerst eens op dieet, die is de laatste tijd flink aangekomen.’

‘Geen wonder. Wie de beste kokkin van de wereld aan de haak slaat, ontkomt er niet aan om een paar kilo aan te komen. En weet je wat?’ Walter pauzeert expres om het spannend te maken.

‘Nee.’ Olga schudt haar hoofd.

‘Ik ben enorm jaloers op Pieter. Ik zou, zonder klagen, vijf kilo aankomen als dat betekende dat je zou blijven. Wat zeg ik, tien! Dat je ons verlaat zie ik als een regelrechte ramp!’

Wát? Is het echt waar? Olga gaat weg en Walter kan haar niet tegenhouden? Dat is een regelrechte ramp! Hoe je het ook bekijkt. Ik rol me van mijn rug op

mijn zij en leg mijn kop slap op de grond. Ik ben duizelig. Van verdriet... of van het vele omrollen.

‘Kijk eens, Olga, Winston ziet er ook heel zielig uit. Het bevalt hem niet dat we het binnenkort zonder jou moeten stellen.’

‘Ach, meneer de professor, houdt u daar alstublieft mee op! Anders voel ik me straks echt schuldig! Bovendien hebben we al de perfecte opvolgster voor mij gevonden. Mijn zus Anna zal als de nieuwe huishoudster nog veel beter voor jullie zorgen dan ik gedaan heb. Anna is tenslotte moeder. Ze heeft veel ervaring met verzorgen.’

Dus? Dat is geen opluchting voor mij. Wat heeft moeder-zijn nou met zorgen voor iemand te maken? Mijn eigen moeder kan ik me nog maar vaag herinneren. Als ze al goed voor me heeft gezorgd, dan heeft ze dat sowieso niet lang gedaan, want ik was nog best klein toen Walter me bij de fokker ophaalde. Sindsdien zorgt hij samen met Olga voor mij, en dat gaat zo goed dat ik geen reden tot klagen heb.

‘Ach, heeft je zus een kind?’ Walter klinkt verbaasd.

Olga knikt. ‘Een dochter van twaalf. Een lief meisje. Heel goed op school, vooral in talen. Toen mijn zus vier jaar geleden met Kira naar Duitsland kwam, sprak ze geen woord Duits, en nu hoor je niet eens meer dat ze hier niet is geboren.’

Aha. Waar zou je dat dan aan kunnen horen? Ik snap

het niet. Kun je aan mensen horen waar ze geboren zijn? Dat wist ik niet.

Olga glimlacht. 'Ik weet zeker dat Kira graag een keer met haar moeder meekomt om met Winston te spelen. Dan hoeft hij zich niet te vervelen.'

Hallo? Ik verveel me helemaal niet. Waar haalt Olga dit belachelijke idee vandaan? Mijn leven bevalt me prima zoals het is. Ik heb geen zin in verandering. En ik wil zeker geen kind op bezoek dat met mij wil spelen. Integendeel: ik háát kinderen! Ze maken herrie en zijn onopgevoed en tot nu toe heb ik me aan ieder kind dat ik tegenkwam gegerd. Ze hebben me wel eens aan mijn snorharen getrokken. En zelfs geprobeerd ze af te knippen.

Walter heeft een broer met drie bijzonder onopgevoede snotneuzen: twee kleine meisjes, een tweeling, en een iets grotere jongen. Die drie pesten me altijd als ze in de Hoogstraat op bezoek zijn. Kerst, Pasen, maakt niet uit welk familiefeest er gevierd wordt, die kinderen bedenken steeds de meest achterlijke dingen. Afgelopen kerst hebben ze bijvoorbeeld geprobeerd om een rode muts bij me op te zetten, zodat ik eruit zou zien als de kerstman. Met lijm! Stel je voor! Natuurlijk riep Walter de drie op het matje, maar toen was het al te laat. De muts zat zo vast in mijn haren dat Olga hem met een nagelschaartje los moest knippen. Daarna zag ik eruit als een idioot. Vreselijk! Ik, Winston Churchill, misvormd.

Dus wat er ook gebeurt en wie Olga ook opvolgt als ze naar Pieter gaat; het kan me niet schelen.. Als er maar geen kinderen naar Hoogstraat 106a komen! Heilige sardientjes, ALSJEBLIEFT geen kinderen!

Lees verder in *Winston – Kat met een geheime missie*.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: Winston – Ein Kater in geheimer Mission

Verschenen bij Loewe Verlag GmbH

© 2013 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Merel de Vink

Illustraties: © iStockphoto.com/krisstina

Omslagontwerp: Bleuenn Auffret, Zeno

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4374 8 (e-book 978 90 261 4375 5)

NUR 283